

התורה שבעל פה שמתקן הרב פעם כנ"ל. ולמעלה בפסיקתא מירי מפ' פרה הכתובה בתורה ועל בן דוקק וכ' וספרו בידו כו'. וענין זה הוא דוקא בשבת פ' פרה שהיא פרושה בתוכה בתורה שפכת. וחיוב קרינתה הוא מתקנת חכמים שתקנו לקרותה בשבת זו והוא כח תורה שבעל פה. ובעברא דלתתא אתער עברא לעלא כמ"ש בבוה"ק (ח"ג לא ב' ושי"ט) ואז השי"ת ג"כ קורא פרושה פרה שהשי"ת מקנים כל המצוות כמ"ש (מיר"ר"פ בחקותי ושי"ט) ואף מצוות ותקנת זקנים (כמ"ש מדברי תורה נשא כט) וז"ש פי' צדיק יתנה חכמה פי' צדיקו של עולם הנה בתורה

באיוו תורה? בזאת חקת התורה והיינו ע"י קריאת ישראל פרושה זו. וז"ש ולמה אמר הקב"ה איני עוסק אלא בטהרתו של ישראל? והיינו שקריאת הפרשה מועיל לטהר ישראל משמאת יצר הרע, והוא כח כלל הדברי תורה לתברא יצר הרע. ומשעם זה כ' זאת חקת התורה ולא חקת הפרה. וזהו המכון כמ"ש ולמה? ר"ל דמאיוה מעם קורא בפ' פרה אדמה זאת חקת התורה ועו"א "אמר הקב"ה איני עוסק אלא בטהרתו של ישראל" וע"כ חקת התורה שהיא שקולה בכל התורה להיות מטהר הלב מהיצר הרע וכנ"ל: פרי מלצה ט

מנחת יצחק

מעלת תפלה ותיקון - תפלה עם הניץ החמה או תפלה עם ברכת כהנים - מה עדיף ?

ממוות. ואף הבעל שם טוב ז"ע הזהיר על כך בצוואתו "להיות התפילה בין בקיץ בין בחורף קודם הניץ החמה" ונבסוף דבריו כתב: "ולפעמים, כשהיה עת שלא היה לו מנין, היה מתפלל ביחיד", והיינו בהכרעת הביאור הלכה לעיל. וראה עוד בספר יערות דבש שכתב "המתפלל בהניץ החמה אינו חוטא כל היום ולכן אינו ניוק". והמהרש"א, ביאר שדבר זה מרומז בהפסוק "והטוב בעיניך עשיתי", כי טוב זה האור, שהוא ניץ החמה, כמו שכתוב: "ויבא אלהים את האור ויבדלו האור והחושך" ורצונו לומר, והטוב בעיניך - בזמן שהוא טוב בעיניך, דהיינו בשעת הניץ החמה - עשיתי, התפללתי וממכתי תפילתי לק"ש ולנאולה. ואפלו מי שאינו מתפלל כותיקין, על כל פנים חייב להשיבם כפי יכלתו, כמו שאמרו (ברכות ח') דאמר רבי יהושע בן לוי לבניה קדימו ותשיבו ועיילו לבי כנישתא כי היכי דתורכו חיי. ונראה לענ"ד שאם תנוגן היטב תחלה שלמעשה כל הטעונוס שהוצאו כחן הס תחזותו של היצר הרע כי הוא יודע צלמת מאי מעלתה של תפילה נניץ ורק כדי לענגם בהלכה, ולדברא ממעשה חיזקיהו המלך והנעשה"ט ולעת היערות דבש והמהרש"א רואים צדיקו שלעולם אל תוחר על תפילה בנץ החמה. ושאלת"מ.

מלצה ט

מנחת יצחק

מעלת למויד הזוהר (סדרה 55) - המקבל מתנה בחלום מקרובו, טוב או לא ?

אלא ודאי דזין הסורה היה, ובסוד עליון נעשה הדבר. ומשום שהיו הראשונים חסידים לדיקום, הדבר היה הנקלה בנייהם, ומשהתכפרו רשעים פעולם, נעשה (הענין) דבר זה בעתה חקת פדי נפשות דברים שהם בסוד עליון. (והכי פשוט) תא חזו, (שמות ג) ויאמר אל תהרב הלום של נגליך מעל רגליך וגו'. וכי אמאי נעל הקא. אלא אהמור, דפקיד ליה על אהתא, לאתפרשא מנה, ולאודווגא (ס"א באתר) באהתא אהמור, דנהירו קדישא עלאה, ואידו שכינתא. זל ואלה, (שמות ג) ויאמר אל תהרב הלום של נגליך מעל רגליך וגו'. וכי למה הנעל פלוג? אלא נהפוך פלוג לו על האשה להפטר ממנה, ולהזוג (נמוס) האשה חקתה של אור קדוש עליון, והיא השכינה. והדוא נעל אוקים ליה באהמור אהמור, (ס"א ואידו שכינתא) אעבר ליה מהאי עלמא, ואוקים ליה בעלקא אהמור. ועל דא, כל מה דהויב מיתא לבר נש בחלקא טוב, נטיל מאניה מן ביתא ביש, בגון סנדליה. מאי טעמא. בגין דאעבר רגליה, דאינון קווקא דבר נש, מהאי עלמא, ובגיש לון לעלקא אהמור, אהמור דמותא שארי ביה, דכתוב, (שיר השירים ז) מה יפן פעמך בנגלים בת נדיב. (מאי היא בת נדיב דא בת אברהם דכתיב, (תהלים מ"ז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם ולא אלהי העניויה מעולם היה, ובכרוה פעולם אהמ. ועל פה, דל מה שנתן המת ללך בחלום - זה טוב. לקח פלוי מהפית - זה רע, כמו סנליו. מועזי פי העניו רגליו, שהם עמיתת האדם, מהעולם היה, וכנס אוקס לעולם אהמ, מקום שהנות שורה פו, שנתוב (שיר ז) מה יפן פעמך בנגלים בת נדיב. (מהי בת נדיב, ' ז' בת אברהם, שנתוב (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם, ולא אלהי יחמך וסוד הקבר הוא צין הסדרים. וזהו חקת מלצה ט

מלצה ט

מנחת יצחק

דרך ארץ קדמה לתורה (ג') - מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים

בנסח זה, וראש הישיבה היה נהנה מן, ואפלו האשכנזים שהיו בישיבה נהנו לשמע אותי. אבל היה בחור אחד שלא נהנה מהחזנות שלי. אני זוכר שיום אחד לאחר שגמרתי את התפלה, וקבלתי ברכות יישר בוח מרבני הישיבה וגם מכמה חברים, נגש אלי אותו בחור ואמר לי: אתה מתון בקול של תרנגול בדיוק פך. זה כל כך קאב לי עד שהתחלתי לבכות. אמרתי בלבי: מה הוא רוצה ממני? מה עשיתי לו? והלא השמעתי חזנות יפה ומוזיקה וכלם נהנו, מדוע הוא אומר לי כך? קאב לי כל כך! לאחר מכן געתי בעצמי נו, שכח מזהו. החלטתי להמחיל לו ולא להקפיד עליו, אולם לא יכלתי לשבח את דבריו. בכל פעם שראיתי נזכרתי בעלבון הצורב. ועד היום, אחרי חמשים שנה ויותר, הדבר חקוק בזכרוני. כמה בוח יש לדבורים שלנו, וכמה עלינו להזהר לא לקלקל בהם! עישון סיגריות. ספר רבי גמליאל רבינוביץ: אברך וירושלמי אחד לא הצליח בפרנסתו, ובכל עסק שהיה תוחב את ידו היה נכשל. החובות עלו והשתרגו על צוארו, והוא לא ידע את נפשו מרב צער. עמד האיש וחשב חשבונו של עולם, מה יכול להיות הדבר

התורה שבעל פה שמתקן הרב פעם כנ"ל. ולמעלה בפסיקתא מירי מפ' פרה הכתובה בתורה ועל בן דוקק וכ' וספרו בידו כו'. וענין זה הוא דוקא בשבת פ' פרה שהיא פרושה בתוכה בתורה שפכת. וחיוב קרינתה הוא מתקנת חכמים שתקנו לקרותה בשבת זו והוא כח תורה שבעל פה. ובעברא דלתתא אתער עברא לעלא כמ"ש בבוה"ק (ח"ג לא ב' ושי"ט) ואז השי"ת ג"כ קורא פרושה פרה שהשי"ת מקנים כל המצוות כמ"ש (מיר"ר"פ בחקותי ושי"ט) ואף מצוות ותקנת זקנים (כמ"ש מדברי תורה נשא כט) וז"ש פי' צדיק יתנה חכמה פי' צדיקו של עולם הנה בתורה

וכבר יהיה לנפש לפני העמוד. החזן החל את תפלתו, והנה נראה כי הוא עתיד לסים פהצות לילה. רבי יוסף שמשלביץ מגדולי ירושלים, שהיה מתמיד גדול, יושב במזרח, והוא האריך מאד בכל קטע. לפתע הבחין החזן כי רב יוסף עושה תנועה של צער עם הכתף, כמי שקשה לו בכך עם האריכות. כשראה זאת, יצא לו כל החשק מהתנוות. מיד החליף נגונים ונחל קבלת שבת רגילה. רבי יוסף הבין מיד מה קרה, וכי צער יהודי. הסתיימה תפלת מעריב, רב יוסף המתין שפלים ולכו הביתה. הוא לא הלך לביתו אלא נותר בבית הנסות. המתין שהחזן יכבד ודאי באכסניה שלו, הוא יצא בשקט בלי שראו, בא דפק בדלת, באשר נפתחה הדלת והאיש עמד בפתח, התפרץ בכבי: תרחם עלי תסלח לי, אני מבקש ממך, והתניח בכבי. החזן שאל: מה קרה? תמחל לי. החזן: מחול לך! מחול לך! פעת הוא נרנע ושב לביתו. **הנהרה בכבוד הכרכם** בשבוע הבא אי"ה ספור אמת מצמר על פגיעה בחברה והשכלותיה.

מזל טוב

מנחת יצחק

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - העקר לתקן את השרש הרע שבלב על ידי החכמה.

למעט מפרי מעשיו וזכה להשיג אז חכמה מהשיי מעין עוה"ב. ובלב יש שורש רע כמי"ש כי יצר לב וגו' מנעוריו ר"ל משרשו והיינו בעון דור המבול ולכך אין מועיל תשובה לזה דלשורש רע אין מועיל. דבישא לא הוה טבא. והיינו תשובה תתא רק צריך תשובה עלאה מעלמא דאתי המתעורר מהחכמה שהוא השורש לשורשו. ויש אין רע כלל בישראל כמי"ש נשמה שנתת בי מהרהר כי גם השורש רע, שרשו טוב מאד כנודע (ולכ"א פנדהרין קה) בדור המבול שהטעמן מעין העוה"ב היינו כדי לתקנם כנ"ל אלא שלא הועיל: צדקת הצדיק קלב **מזל טוב**

מנחת יצחק

תופינים לשבת קודש - משה רבנו הבין שיכולים לתקן כל הקלקול כמו שיהיה לעתיד לבוא

כמי"ש בבי"ר וכמי"ש (שבת פט:) אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות מו' ימי בראשית כו' והיינו שמתגלה אז שכן היה רצונו יתברך שיהיה נהורא דנפיק מנו חשובא ואז כשלג ליבניו שיהיו זכויות. וזהו כל יקר, דיקר נדרש (מגילה טז:) אלו תפילין כו' והיינו בחינת מאמר א' שנגד כ"ע קרקפתא דתפילין וזה כל יקר שמאיר מתוך ההיפך נהורא דנפיק מנו חשובא. וע"י תורה שבעל פה יכולים לתקן שורש הקלקול הרב פ"עס. וז"ש בפסיקתא (סי' ז) אמר שלמה כל זה נסיתי בחכמה כו' בכל פרשיות של תורה ובכל עמקי החכמה נכנסתי ועמדתי עליהם כו' אמרתי אחכמה על הפרשה זו צוח אחכמה כו' וכ"ה כמד' (רבה ותנ' תתק' שם) ופרשה של פ"ה אר"ה חקרת ושאלת ופשפשת אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני ע"ש ויש להבין היכן נרמו בפסוק זה דקאי על פ' פ"ה אר"ה. אך כ' כי ה' יתן חכמה והיינו תורה שבכתב שנתן השי"ת מפיו דעת ותבונה היינו תורה שבעל פה שהוא בחינת פי ה' כנ"ל וזהו תבונה שמבין דבר מתוך דבר. ודעת שהוא פנימית הכתר כידוע והוא התורה שבעל פה שמופיע ממלא דעתיקא שהוא גם כן מבחינת הדעת שהוא רוח הקודש כמי"ש רש"י פ' תשא והוא הרב ח"ה שמועיל לתקן הרב פ"עס כנ"ל ושלמה המע"ה וזה לכל אור תורה שבעל פה בחלום א' מצד השי"ת שנאמר ויתן אלהים חכמה לשלמה וגו' כחול אשר על שפת הים וא' במדרש (שם) מהו כחול כו' כשם שהחול עושה לו סייג וגדר שלא יצא וישטוף העולם כך היתה חכמתו עומדת בפני יצרו שלא יחטא כו' והיינו חכמת תורה שבעל פה שזכה מהשי"ת בחלום דלית לך מלה לתברא יצר הרע אלא אורייתא וכמו שאמרנו שהוא התורה שבעל פה. אך זה נחסר לו לשלמה הכח דתורה שבעל פה לתקן הרב פ"עס אחר הקלקול שהוא כח רע"ק וחביריו כנ"ל והוא עומק וענין מהרת הפ"ה לתקן שורש הקלקול. ועל שלמה המע"ה איתא (ר"ה כא:) בניביאים לא קם במלכים קם שהיה כמשה ועל זה אמר אמרתי אחכמה להבין מצדי ענין פ"ה אר"ה לתקן שורש הפגם אחר הקלקול והיא דייקא לשון נקבה הרומז לסיהרא דמקבלא משמשא התורה שבעל פה להבין מתוך התורה שבכתב רחוקה ממני שזכה רק מצד השי"ת לתורה שבעל פה של משה רבינו ע"ה. וכן אחר שנכתב הקלקול על שלמה המלך ע"ה רצו אנשי כנסת הגדולה למנותו בכלל שאין להם חלק ח"ו (כמי"ש בסנהדרין קד:) והיינו שכח זה נחסר לו לתקן הקלקול כנ"ל. וזה היה כת דוד המלך ע"ה שהקים עולה של תשובה. עד שיצא ב"ק כו' שבאמת שלמה לא חטא כלל (כמי"ש שבת טו:) ובאמת יהיה משיח שיתקן הכלל דכל ישראל קשורים בשורש בהשי"ת דרצוננו לעשות רצונך כו' ועמך כולם צדיקים ואו יתוקן שורש הפגם ויבולע המות לנצח. ופרשה פ"ה אר"ה דהפרשה מתורה שבכתב ותיקון קרייתא מתורה שבעל פה זהו מטרה את ישראל כנ"ל. ובשבת שהוא זמן תורה שבכתב דכ"ע בשבת ניתנה תורה לישראל (כמי"ש פו:) ואיתא בזה"ק (ח"א מז ב) יום השביעי דא תורה שבעל פה דאיהו יום שביעי והיינו מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה והוא זמן שורש תורה שבכתב ותורה שבעל פה ועל כן ניתקן לקרות פ' פ"ה בשבת ועל ידי זה הוא מהרתו של ישראל וזהו הכנה שיהיו נגאלין בניסן וז"ש רש"י (מגילה כט.) פ"ה אר"ה להזהיר את ישראל שיעשו פסחיהן במהרה מרמו לה שיהיו נגאלין בניסן ע"י שיטהר ע"י קריאת פ' פ"ה מכל מומתא היצר הרע יהיו נגאלין בניסן ויעשו פסחיהן במהרה: פרי צדיק תתק' ב'

מזל טוב

מנחת יצחק

רנע... שיר לסעודה זו קבר שרתם?

הדבר שמונע ממנו את הפרנסה. השב וקשב הדק היטב, עד שהגיע למסקנה שהנה מעשן הוא סיגוריות כבר כמה שנים, ואין אשתו מרצה מזה. היא אמנם לא עושה מזה מריבה, כדי לשמר על שלום הבית, אבל בתוככי לבה זה מצערה מאד, כפי שאמרה לו כבר כמה וכמה פעמים. החליט האיש שכנראה זה הדבר המונע ממנו הפרנסה, שכן אמרו חכמים שאונאת האשה מונעת הפרנסה, ואם דמעתה מצויה אין המעות מצויות, כנודע. על אהר החליט האיש לשנות את דרכיו, ואמר לאשתו לשמחתה הרבה שהוא מפסיק לנמרי לעשן. והנה פתאום החלה לרום קרנו, ושרתה שכניה במעשה ידיו, ובכל אשר פונה מצליח, ונעשה עשיר גדול, כן יתן ה' וכה יוסיף, ברכה ברוחניות ובנשמיות ובכל הענינים לטובה. **משיכת כתר** ספר רבי ראובן קרלינשטיין: בשבת אחת הגיע יהודי לבית המדרש לקבלת שבת ומעריב,

בעוה"ז העיקר הוא מהרת הלב כמי"ש רחמנא לבא בעי. והיינו כי שם משכן היצר ושם הוא היגיעה. אבל העוה"ב שהוא הניחא שם העיקר הוא בחכמה שבמות וכמי"ש ב"ה ה' צור עולמים ב"ה העוה"ב וה' העוה"ז. וידוע ש ה' רמוז לחכמה וה' לבונה שבלב. ווא' העוה"ז כפרודור ומי שלא התקין עצמו בו אין יכול לננום לטרקלין הוא כאותה שא' (שבת לא:) משל למי שיש בידו מפתחות הפנימיות והחיצונות לא מסרו לו בהי עייל ע"י (יומא עב:) שלמדו זה מפ' ולב אין. ולכך שבת שהוא מעין העוה"ב כמשא"ל (ברכות נו:) מי שזכה

פי צדיק יהנה חכמה אמר פי עפמי"ש מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה ובוה"ק (בלק רא ב) אתקדש יומא סליק פומא דשליט על בלא פי ה' ע"ש והוא מי"ש בס' יצירה יום שבת בשנה ופה בנפש. וכבר אמרנו שבדאי אין המכוון שהפה נברא בשבת שהרי דיבר אדם הראשון בע"ש עם הקב"ה וקרא שמות בע"ש רק בשבת נברא הכח מתורה שבעל פה שיהיה האדם מדבר דברי אשר שמתו בפ"ה ויהיה פי ה'. והענין כמו שאמרנו דבשבת זה בקריאת הפרשה שהיא תורה שבכתב ותיקון לקרותה היא מחכמים כח תורה שבעל פה ואו לעילא גם השי"ת קורא הפרשה ועוסק בהלכותיה. וז"ש פי צדיק פי צדיק של עולם יהנה חכמה הוגה בתורה ואמר יהנה חכמה שהוא ע"ש הקול חיות של הדיבור שזוהו בחינת חכמה דסיהרא תורה שבעל פה מקבלא משמשא תורה שבכתב וכמו שאמרנו בלשון מי"ש שמע קולו של הקב"ה שהיה יושב ועוסק כו' והיינו דענין פ' פ"ה שמתהר מטומאת מת והיינו שמתקן כל שורש קלקול הנחש שגם המיתה וזה א"א לתקן רק ע"י הרב ח"ה שבתא לתקן הרב פ"עס. וז"ש בפסיקתא שם ומד' (רות"ג תתק) אמר הקב"ה למשה לך אני מגלה טעם פ"ה ולאחרים חוקה כו' דברים המכוסים מכס בעולם הזה עתידים להיות צפויים לכם לעולם הבא כו' והיינו דלתקן שורש הקלקול עקרו לעתיד דכ' בלע המות לנצח וגו'. אך משה רבינו ע"ה שלא ידע כלל מרע שכשנולד נתמלא הבית אור (כמי"ש סוטה יב.) הוא הבין שיכולים לתקן כל הקלקול כמו שיהיה לעתיד והוא באמת לא מת כמי"ש (שם יג:) מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש ובוה"ק (יתרו פט רע"א) בני"ג ולא ידע איש את קבורתו כתיב כו' והיינו שאין שום אדם יכול להבין איך יצויר באיש כמשה רבינו ע"ה שיכתב בו ענין קבורה כיון שהוא חי וקיים שלא ידע משום רע. אבל לאחרים חקה היינו לאחרים שקלקלו ענין פ"ה חוקה שאי אפשר להבין איך יתוקן כל הפגם שגם המיתה ואיך יהיה מהרה לטומאת מת שעומק זה לא יתגלה רק לעתיד דכ' בלע המות לנצח שאו יתוקן כל קלקול הנחש. ומסיים כמד' ופסיקתא אלה הדברים עשיתם אעשה אין כתיב אלא עשיתם לרע"ק וחביריו דברים שלא נגלו למשה נגלו לרע"ק וחביריו וכל יקר ראתה עינו זה רע"ק וחביריו. והיינו שע"י תורה שבעל פה שהוא הרב ח"ה יכולים לתקן הרב פ"עס אף אחר שקלקלו וזהו כח תורה שבעל פה שהיה רע"ק שורש תורה שבעל פה כמי"ש האריז"ל והוא שער הני המתגלה לבעל תשובה. ועל כן אין בו שייכות למשה רבינו ע"ה שלא ידע כלל מרע נגלה לרע"ק שהיה בן גרים. ושורש התורה שבעל פה של משה רבינו ע"ה הוא התורה שבעל פה שהיה כלול בתורה שבכתב כמו שהיה אם לא חטאו ישראל שלא ניתן להם אלא ה' חומשי תורה כו' (כמי"ש נדרים כב:) והיה כל תורה שבעל פה כלול בה' חומשי תורה והוא בסוד הדעת והוא ענין הלכה למשה מסיני שהוא מפורש שהוא מסיני מן השמים וזה נמסר רק למשה רבינו ע"ה (כשנ"ת הנוכה מא' ב ד"ה והוא ענין.) מה שאין כן רע"ק שהיה בן גרים השיג שער הני המיוחד לבעל תשובה וזהו כל יקר עדי"ש (בי"ר פ' ט) כל אשר עשה והנה טוב מאד על כל היפך הטוב שהוא כדי שיהיה טוב מאד ועד"ש (זח"ב קפד א) דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מנו חשובא ולית טוב אלא מנו בישא. וזה כשנעשין ודונות זכויות ע"י תשובה מאהבה שאו מתגלה האור ממאמר ראשון שנוכר בו ותוהו ובהו שמרמו למעשיהן של רשעים

מאוצרות ההפטרות – יהלומים נוצצים מהפטרות השבוע במיוחד בשבילי – אכזריותו של יפתח הגלעדי

ובחורבן אסור לאדם להודק בפריה ורביה, שלא יהיה הקב"ה עוסק בחורבן העולם והאדם עוסק בבניונו. הם ידע שהם נאסרו בתשמיש המיטה בתוך התיבה, אך כיון שאשתו זנתה רצה להפנות ולכסות על זנותה, לכן שימש עם אשתו בתיבה וכוונתו היתה שעל ידי כן יתלו כי העובר שבבטן אשתו הוא בנו, היות שרוב ביאות התשמיש של האשה הן מבעלה. וידוע שנאסר התשמיש גם לבעלי החיים שהיו בתיבה, אבל שלושה שמשו בתיבה: העורב קלקל ושימש מיטתו בתיבה. כי העורב ראה את הממונה שלו הם ששימש מיטתו, והבין ממנו שלא נאסר התשמיש בתיבה. הכלב שגם שימש בתיבה ונענש ע"כ. אמנם עונשו של הם היה קשה מכולם לפי שהוא לקה בעורו (כנהדרין דף קח ע"ב) ויצא מהתיבה כשהוא מפוחם בעורו ושהרורות התקימה לכל הדורות. **אשת חם התגלגלה בבתו של יפתח ועברה צרות רבות בגלל חטאיה** עונשו של יפתח היה דווקא בנשירת אבריו מידה כנגד מידה על שהכניסה במגדל ללא אכילה ושתייה וסגר עליה את המגדל, והמתין עד שידע בוודאי שיצאה נפשה ופתח את המגדל וקברה בתוכו, והרעיב אותה בתענית כמה ימים, ובכל יום היה מתמעט דם הנפש שלה איזה חלק עד שכלה לגמרי כל דמה ויצאה נפשה, וכנגד זה בכל יום היה נושר ממנו אבר אחד עד שנשרו כל אבריו והוא מת. ועשה לביתו מיתה אכזרית שכונת כדי להתחמק מדין מיתה מן התורה ולהתחייב בדין שמיים. ואתה הקורא הנעים אל תתמה איך יתכן בדבר הזה הנה הסיבה לכך שכל זה עלה לבתו של יפתח משום שהיא היתה גלגול של אשת חם (ספר 'גלגולי נשמות' להרמ"ע מפאנו אות ל). ועברו עליה צרות רבות בגלגול בת יפתח כדי לתקן מה שזנתה לפני כניסתה לתיבת נח. ולכן גם 'נשחטה' על ידי אביה בדין אשת איש שזנתה, והועיל לה מיתתה לתקן גם מה שפגמה כאשר שימשה בתיבת נח עם חם בעלה. **יפתח ובתו התגלגלו ברי הנניא בן תרדיון ובתו ותקנו את מעשיהם.** נשמות יפתח ואשתו ובתו התגלגלו ברי הנניא בן תרדיון באשתו ובבתו (ספר 'גלגולי נשמות' להרמ"ע מפאנו אות סו). ופעם אחת תפסו הרומאים את ר' הנניא בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה, מקהיל קהילות ברבים, וספר תורה מונח לו בחיקו. שאלו אותו "מדוע עסקת בתורה?" ענה להם "כי ציוני ה' אלקינו". אז החליטו להוציאו לשריפה, וכרכו את גופו בספר תורה והקיפוהו בחבילי זמורות של נפח והציתו בהם את האש. והניחו ספוגין של צמר ספונים במים על לבו כדי שלא תצא נשמתו במהרה. והיה ר' הנניא אומר שהוא רואה גילוי ספר תורה נשרפים ואותיות פורחות (גמ' עבודה זרה דף י"ה ע"א). וכאשר המוציא להורג הצית בו את האש, הוא ראה שהאש מצטננת ומתרחקת ממנו. אז נבהל המוציא להורג ואמר לו "רבי למה האור מתנהג כך?" ענה לו ר' הנניא "השבטתי בשם קוני שלא ינע בי האש עד שאדע אם גזרו כך מן השמים" והמתין לו המוציא להורג (ספר הדורות, גמ' עבודה זרה דף י"ה ע"א). ונזר על ר' הנניא בן תרדיון למות בשריפה כיון שהוא היה גלגול יפתח הגלעדי שהרג את בתו, והיה צריך לבוא על תיקונו על ידי שריפה על קידוש ה'. לכן אמרו רבותינו שר' הנניא בן תרדיון היה הוגה את שם ה' באותיותיו ברבים (גמ' עבודה זרה דף י"ה ע"א) כנגד מה שיפתח אמר "ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשנוב" (שופטים י"א, לה) (ספר 'גלגולי נשמות' אות סו). הרומאים גזרו מיתה גם על אשתו של ר' הנניא (גמ' עבודה זרה דף י"ה ע"ב), והיא אכן נהרגה על מה שלא מיחתה בגלגול קודם ביפתח בעלה שלא להרוג את בתם בעבור הנדר. ורמזו ועל כך רבותינו כשאמרו שאשת ר' הנניא בן תרדיון נהרגה על שלא מיחתה בבעלה שהיה הוגה את אותיות ה'. **גם בתו של ר' הנניא בן תרדיון נתפסה על ידי הרומאים ונזר עליה לשבת בקובה של זונות** (גמ' עבודה זרה דף י"ה ע"א) ומה שאירע לבתו של ר' הנניא בן תרדיון כיון שהיא היתה גלגול נשמתה של בת יפתח. ועל מה שמתה לכאורה שלא בדין מהמת הנדר של אביה יפתח הגלעדי, לכן היא כעת ניצלה מירי הרומאים. ועל אף שהיא גם היתה גלגולה של אשת חם אשר זנתה לפני הכניסה לתיבת נח – בכל אופן היא ניצלה כעת, כי כבר נתקנה נשמתה בשחיטת בת יפתח. ומטעם זה בתו של ר' הנניא בן תרדיון לא חטאה בקובה של הזונות, כי שמרה על עצמה שלא לחטוא חלילה בזנות כפי שנכשלה בגלגולה הראשון באשת חם. ולכן ר' מאיר ניסה אותה כדי לראות אם היא שינתה מעשיה מהגלגול הראשון באשת חם, וכשראה שהיא כשרה הציל אותה מהמקום ההוא. וזה נעשה באמצעות השומר שהיה לו שייכות אל בתו של ר' הנניא בן תרדיון (ספר 'גלגולי נשמות' להרמ"ע מפאנו אות ל). כי הוא היה גלגול חם בעלה הראשון ותיקן אותו על ידי הצלת הבת שהיתה למעשה אשתו בגלגול הראשון. אתה הראת לדעת שכל אחד קיבל עונשו עד שהגיע לתיקונו רמז להכם עינו בראשו. ה' יראנו נפלאות מתורתו, אמן

ראיתי להעיר בענין ההפטרות של פרשת חקת הפרה הארמה וכן הפרה שלנו באה לסמן ולהתריע באדם מקרה של שאי האכזריות שיפתח מביא ביוזעין למותה של בתו בעזרה הקשה ביותר מות ברעב ובצמא. הנה כאן נראה איך בורא עולם לא נשאר חיב וכדאמרינן לא משאיר השבונות פתוחים והכל יתאפס פי אל אמונה ואין עול אף נשטם לב כיצד הגיע יפתח לרמה כזאת של אכזריות? מה גרם לו לנהג בעזרה נוראה שכזאת? ולענ"ד זה המסר הגדול שכתוב בין השורות בהפטרותנו והוא: יפתח היה מלפלות ותויות קשות של דחיה, גרוש, איום על חיו היה בדרך ללא עזרה ונאלץ להתמודד עם כל זה עוד בהיותו רק ילד קטן. ולכן גם נאספו אליו אנשים פוחזים כי מסתמא היו באותו המצב שהיה הוא. והוא למד אותם כיצד לשרד, וזה הפך אותו למן חיה טורפת שנמצאת במצב של סכנת נפשות מתמדת ואיום על חיו וזה גרם לו לנהג כך – והמסר הוא ברור: אל תתנו לילדכם לחוות מראומה (בעינא פקיהא) כגון נטישה לעני, השפלה, חסר בטחון ללא תמיכה ללא עידוד כדי לעטף את הילד בהם ואהבה שידע תמיד שמשפחתו לצדו, אהרת התוצאות עלולות להיות קרות אסון. ה' יעזר שנוקה לתקן מדותינו ונזכה לעשות רצונו כרצונו. לפני שיפתח יצא להילחם בבני עמון, נשא תפילה ונדר לה' נדר "ונדר יפתח נדר לה' ויאמר אם נתון תמן את בני עמון בקדי. והנה היצא אשר יצא מלחתי ביחי לקראתי בשוכי בשלום מבני עמון והנה לה' והעליתו עולה. ויעבר יפתח אל בני עמון להחלים בם ויתנם ה' בקדו" (שופטים י"א, לב). וכאשר יפתח שב מהמלחמה בתו יצאה ראשונה לקראתו שנאמר "ויבא יפתח המצפה אל ביתו והנה בתו יצאת לקראתו בתפוחים ובמחלות ורק היא חידה אין לו ממנו בן או בת" (שופטים י"א, לד). יפתח הצטער מאוד על כך שנאמר "ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי הכרע הכרעהני ואת היות בעקרי ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשנוב" (שופטים י"א, לה). ואכן יפתח קיים את נדרו שנאמר "ונעש לה את נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש ותהי חק בישראל" (שופטים י"א, לו). כאשר יפתח יצא להילחם במלך בני עמון הוא נדר לה' נדר וכו'. נדרו של יפתח לא היה כהוגן כי היה יכול לצאת לקראתו גמל או חמור או כלב ואיך יעלה עולה לה'! לכן ה' השיב לו שלא כהוגן, וכאשר יפתח שב מהמלחמה בתו היחידה ושקמיוי שמה תרנום ירושלמי במדבר (לד) יצאה ראשונה לקראתו מפתח ביתו. וכשראה זאת יפתח הוא הצטער מאוד על כך (ויקרא רב"א לו, ד, גמ' תענית דף ד ע"א, 'מדרש תנחומא' פרשת בחוקתי אות ה). ואכן יפתח קיים את נדרו שנאמר "ונעש לה את נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש ותהי חק בישראל" (שופטים י"א, לו) ונשאלת השאלה, מדוע עלה כך לבתו של יפתח להתרגב באכזריות על ידי אביה? מה חטאה? ומדוע חכמים לא התירו את הנדר ליפתח? כדי להשיב על שאלות קשות אלו נצטרך לחזור אחורה בזמן לתקופה שלפני דור המבול ונראה עד כמה הדברים מורכבים ושבזרא עולם לא משאיר השבונות פתוחים. וזה לימוד גדול דוקא בפרשת חקת ולאחר פרשת קורח שילמד האדם להשגיח היטב על מעשיו כי לא נעלם ממנו יתברך כלום. ועל זה נאמר (דברים לב ד) הוצר תמים פעלו כי כל דרךיו מושפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא: בוא נראה איך כל השבונות מתאפסים אחד לאחד, וכל השאלות היו כלא היו. בשמים היו שני מלאכים גדולים שנקראו שמחוא"י ועוא"ל (לפעמים שמחוא"י נקרא בשם שמחוא"ל או ע"א) וכשהם ראו שדור המבול עבר עבודה זרה הם ביקשו מה' יתברך שיתן להם רשות לדור בין הבריות, ושלא כמו בני האדם הרי שהם יקדשו את שמו בעולם. ה' נתן להם רשות לרדת (ילקוט שמעוני" ספר בראשית רמז מד) והם ירדו משמים (תרגום יונתן בראשית ו, ד) והתנשמו, לכן על שמחוא"י שהיה המיוחד מביניהם נאמר "ויכאתה השרים תפלו" (תהלים פב, ג) ומאמר חקור דין' להרמ"ע מפאנו חלק ד פרק יב). ולאחר שירדו למטה לדור בין הבריות הם החלו לקלקל עם בנות האדם כי הן היו יפות ולא יכלו לכבוש את תאוותם (ילקוט שמעוני" ספר בראשית רמז מד) שנאמר "ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו" (בראשית ו, ב). אשת חם הרתה לגונו ממלאך ושנתנשם לפני בניסותה לתבת נח וכאשר הגיע העת להביא מבול לעולם, שמחוא"י בא בזנות על אשת חם בן נח קודם המבול (מהרש"א גמ' נדה דף ס"א ע"א ד"ה 'זה עוג שפלט' בשם המדרש) סמוך לכניסתה לתיבת (ילקוט ראובני" פרשת נח ו, ז ד"ה סיחון ועוג, רבינו בחיי" סוף פרשת חקת) והיא הרתה ממנו בסיחון, ומעשה הזנות הזה שהיה לפני הכניסה לתיבת נח, נודע לנו שם יופת ונשותיהם. הם עבר אסור ושמש בתכה כדי להפנות על קלקול אשתו כאשר באו נח ובניו אל התיבה, הם נאסרו בתשמיש המיטה כי בשעה שהעולם נתון בצרה

לקחי הפרשה לשבת – מתי נעשה בחינת פי ה' דברי אשר שמתי בפיו?

בווה"ק פרשה זו (ר"א ב') תלת פומין אלין אתבריאנו ע"ש בין השמשות וכו' אתקדש יומא סליק פמא דשליט על בלא פי ה'. פי ה' הינו מדת מלכות פה שהוא בחינת יום השבת מדה ז'. ובוה"ק הקדוש (ה"א ל"ב א') והאי דבור אקרי שבת והענין דכתיב בדבר ה' שמים נעשו והיינו שבכל מאמרי מעשי בראשית כתיב ויאמר אף אחר כך אחר כל הבריאה כתיב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. והיינו אחר ששתה מדת הרחמים למדת הדין אחר שבת שהוא מדה אחרונה בחינת פי ה'. והוא בדבר שהוא בחינת רחמים שמים נעשו ודיקא עולם העשייה. ובס' יצירה חשב עולם שנה נפש, שבת בשנה ופה בנפש. ובכר אמרנו דאין הפרוש שאז נברא הפה בנפש שהרי אדם הראשון בלשונא בע"ש נברא גם כן עם כח הדבור שהרי קרא שמות והשיב להשיות על שאלתו איכה. רק הפי הוא שבשבת דסליק פי ה' כנ"ל אז נעשה הפה בנפש היינו שיהיה האדם בכוחו לדבר דבר ושיהיה דבר ה' פי ה' והיינו בחינת תורה שבעל פה דברי אשר שמתי בפיו וזאת אקרי דבור כמ"ש (שבת קל"ח:) דבר ה' זו הלכה וכמו שנגמור כל מקום אשר אזכיר את שמי ושם ה' היינו תורה כמו שנגמור (ברכות כ"א.) לברכת התורה לפניך מדכתיב פי שם ה' אקרא הכו ג"ל וגו' וכן למדו מזה (שם ו.) לאחד שיושב ועוסק בתורה ששכינה עמו. ולכאורה היה צריך לכתב תפיר את שמי. אך בתורה שלומד הוא באמת פי ה' והוא אזכיר את שמי והוא בקול תורה וכן בקול תפלה אומרים קדם ש"ע אדני שפתי תפתח וגו' וכמו שאומרים בשם רבנו הרבי רבי אלימלך זצ"ל על הנקרא מנין שהקב"ה מתפלל היינו בפיפיות ישראל והוא אם תפילתי שגורה בפי לשון שליחות מהשיות והוא בחינת פי ה' בקול תפלה והוא הפי שנגמור פה בנפש. אך מה שא' בווה"ק מקדם שבע"ש בין השמשות נבראו פי הכאר הארץ ופי האתון אח"כ אמר אתקדש יומא כנ"ל. יש להבין איזה שכיכות יש להם לפי ה' שהיה הם הכנה לזה? אך פי הכאר יתכן שפרמו גם כן לתורה שבעל פה כמו"ש (תענית ט') באר בזכות מרים. ומרים היא בחינת סידקרא כמו"ש (ויה"ק ח"ג קפ"א ב') ובנקרא (סוף י"א:) דוד נמי ממרים קאתי, ודוד המלך ע"ה מדת מלכות פה תורה שבעל פה וכן נדרש בנקרא (ערובין נ"ד.) וממדבר מתנה תורה נתנה לו במתנה והיינו מפעם שהבאר מרמו על דברי תורה והיינו תורה שבעל פה נתנה לו במתנה שנקרא תורתו וכמו"ש (ע"ז י"ט.) ילמד אדם תורה ואחר כך יתנה וכו' והדר בתורתו יתנה. וזה היה זה הפי באר הכנה שיהיה בנפש גם כן בחינת פי ה' דברי אשר שמתי בפיו. וכן פי הארץ היינו נגד מי שכופר בפי ה' כמו קרח שנתלק על משה ואהרן, נברא ע"ז פי הארץ שיהיה לתקון על פתחו של גיהנם וכמו שא' (ערובין י"ט.) רשעים אפלו על פתחי גיהנם אינם חוזרין וכו' הא במושגי ישראל וכו' והיינו דפושעי ישראל חוזרין בתשובה על פתחו של גיהנם וכמו שא' (סנהדרין ק"ו.) דהוי קאמרי הכי משה אמת ותורתו אמת והן בדאין. וזאת הכירו על פתחו של גיהנם שהוא פי הארץ והיינו ע"פ מ"ש (ערובין שם) ג' פתחים יש לגיהנם אחד במדבר וא' בים וא' בירושלים במדבר ונדרו הם וכל אשר להם וגו' בירושלים שגם שם יכולים להכיר פי ה'. והג' פתחים נגד מ"ש במדבר (הובא תוס' פסחים צ"ד.) כל העולם בלו שלישי ימים שלישי מדבריות שלישי ישוב: אך פי האתון אינה שכיכות והכנה היה זאת לפי ה' שנגמור גם הוא בע"ש בה"ש? ובוה"ק הקדוש (פ' זו ר"ש ב') מק' וכי מאחר דכתיב ופתח ה' את פי האתון בענין למתני אנון מילין מלי מעלייתא מילין דתקמא וכו' אך הענין דאיתא בנקרא (כ"ב י"ד:) משה כתב ספרו ופי' בלעם ופירש"י אף על פי שאינו צרכי משה ותורתו וכו' וקשה למה נקט דיקא פי' בלעם יותר משאר ספורים שבתורה ככל ספר בראשית ואם בשביל צורך ישראל גם פי' בלעם לצורך ישראל גם נזכר אלה המלכים אשר מלכו וגו' וכו"ו וכמו דחשב בוה"ק הקדוש (בהעלתך ק"ב ב') מילין דהדיומין כגון מילין דעשו מילין דהג' וכו' גם למה נקרא פי' בלעם ולא פי' בלק כמו שאנו קורין פרשה זו פי' בלק. וכן הנראה בלשון זה בנקרא (ברכות י"ב:) בקשו לקבע פי' בלק בק"ש וכו' גם בוה"ק שם מילין דבלק מילין דבלעם ובע"י כתב בשם רימב"א שהיה ספר מיוחד שנקרא פי' בלעם. וזה קשה לומר שהרי כל הספרים לבד התנ"ך לא נתן לכתב וקרי להו ספרים החיצונים. אך נראה הענין ע"פ מ"ש בספרי (פי' ברכה) ולא קם נביא עוד בישראל כמושה, אבל באמות העולם קם, ואיזה זה בלעם וכו' והוא ע"פ מ"ש (ספרי מטות) שהנביאים נתנבאו בכה אמר מוסיף עליהם משה שנתנבא בזה הדבר. והיינו דהנביאים נתנבאו בכה אמר שמתחלה שמעון הנבואה מהשיות ואחר כך אמרוה ומשה נתנבא בזה הדבר היינו שבשעה שאמר הנבואה אז שכינה מדברת מתוך גרונו והיינו זה הדבר כמורה באצבע ובוה"ק הקדוש (פי' זו ר"י ב') הרי כ"ה וכו' דבר תפתח פמך היא תמלל מילין וכו'. והיינו שהוא לא היה מדבר רק השכינה

והנה מלמדת לנו ומנוח ויאמר בקול רם ובהמה דא היא סעודה דעיר דאפי

הוא המדברת. והוא הענין מה שנגמור מקדם במאמר ה' לבלעם ואף את הדבר אשר אדבר אליך אתו תעשה, ומה לשון תעשה והול"ל תדבר. ומקודם לעשות קמנה או גדולה שוף לשון עשיה אבל כאן שהוא רק דבור מהו הלשון תעשה? אך הוא על פי האמור שהוא לא ידבר רק השכינה והוא יהיה עושה רק תנועות מוצאות הפה וע"ד שא' (ב"מ צ') עקומת פיו הויה מעשה. ואחר כך במאמר המלאך לבלעם אשר אדבר אליך אתו תדבר כתיב גם כן לשון אותו שמורה כמו זה והיינו אותו הדבר זה הדבור אשר ישום אלהים בפיו בלא שום שנוי ובלעם לבלק פעם הראשון אמר גם כן אותו אדבר בלא שום שנוי כנזכר ואחר כך שראה יותר שאין בכוחו בדבורו אמר אותו אשמר לדבר דהינו שהוא רק בשומר על הדברים אשר ישום ה' בפיו. ואחר כך דכתיב וישם דבר בפיו ואיתא (כמ"ר) הקב"ה פוקס את פיו וכו' וראה יותר שאין בכוחו אף לשתק אמר כל אשר ידבר ה' אתו אעשה והיינו שהוא רק העושה בעקומת פיו דהוי מעשה. ואחר כך כתיב ותהי עליו רוח אלהים שכתב הרמב"ן שהיה מעין נבואה ולכן התפאר אז נאם שמע אמרי אל וגו' אמר בלעם אשר ידבר ה' אתו אדבר התפאר עצמו שיש לו גם כן חלק בדבור. וזה ענין דכל התורה כלה גם הספורים אף שהם ספורים על ידי שנתכחו על ידי משה נעשו דברי תורה כמו מילין דהגר מילין דעשו מילין דלכן ע"ז אמר משה כתב ספרו שהם כלן בכלל ספרו. וכן מילין דבלק מה שדבר והמעשיות הוא גם כן בכלל כתב ספרו שעל ידי כתיבתו אותם בתורה נעשה הכל תורה. ואף שהתורה קדמה לעולם אלפים שנה מכל מקום כתיב תורת משה עבדי שמעקרא על שמו וזה כתב ספרו ומשה לא הזכיר פי' בלק. אך פי' בלעם שבוה"ק לא היה צריך להדש דבר שהרי באמת היו דבר ה' רק שהיה בלעם עוקם שפתי ונעשה מעשה מוצאות הפה על זה א' ביהוד ופרשת בלעם שאינו בכלל כתב ספרו. מה שאין כן שם בנקרא בקשו לקבע פי' בלק כמ"ש היינו כל הפרשה מן ונרא בלק עד אחר נבואת בלעם דלקבע פי' בלעם היינו נבואתו לבד לא היה אפשר כמו שא' בנקרא שם כל פרשה כו' דלא פסקה משה רבינו לא פסקינו ובפי' בלק אין הפסקת פרשה עד אחר גמר נבואת בלעם והיה צריך לקבע גם מילין דבלק דבריו עם המעשיות ולכן קראו בנקרא פי' בלק כל הפרשה מילין דבלק ומילין דבלעם עד גמר הפרשה: וזה הענין מה שנגמור פי האתון בערב שבת בין השמשות והיינו שנגמור אז כח זה שיוכל להיות בחינת פי ה' אף כשיצא מפי בלעם שכתב בלעם היה העקר כוחו בבחינת אתון כמו"ש בוה"ק הקדוש (פי' זו ר"ז א'). והיינו פי האתון שיוכל להיות הדברים מבחינת פי ה' אף כשיצאו דרך מוצאות פי בלעם שהוא פי האתון. ופי האתון מורה אף במקום שאין המדבר מרגיש כלל במה שמדבר כמו אתון מכל מקום יכולים ללמד מזה. ועל דרך מה שנגמור ואזניך תשמענה דבר מאתריך לאמר זה הדרך לבו בו ומאתריך היינו אף שישמע מנכרי שידבר דבר ילמד מזה איזה הנאה מעבודת הש"ת כי לא להנם נשמעו דברים אלה לאזניו. וכענין שיוספר מהרבי רבי וישא זצ"ל שפ"א הלך בדרך ונסע נכרי עם עגלה שחתן הנקרא הי ונתהפכה לארץ בקש ממנו הנכרי שישמע לו להרימו השיב לו הרבי רבי וישא שאינו יכול אמר לו הנכרי תוכל תוכל אבל איך רוצה, אמר לעצמו וישא שמע מה הוא אומר ה' תתאה נפלה לארץ וביכלתי להרימה אבל איני רוצה. ובמשנה (רפ"ד דאבות) איתא איתרו חכם הלומד מכל אדם שנגמור מכל מלמדי השכלתי ולא הביאו פסוק ואזניך תשמענה דבר וגו' כמו שהביאו בנקרא (מגילה ל"ב.) ללמד שמשמטשין בבת קול. אך מהלשון במשנה שאמר איזה חכם הלומד מוכח שקאי על מי שרוצה ללמד ממנו והוא מכון ללמדו על זה אמר מכל אדם היינו אתם קרויים אדם שכן הוא גם בלשון חכמים סתם אדם וכמו"ש התו"ש (פ"ב דבכורים משנה ז') ואף דאיתא אם הרב דומה למלאך ה' צבאות ויקשו תורה מפיחו וכו' כבר הקשה בנקרא (הגיגה ט"ו:) והיא ר"מ למד תורה מפומיה דאחר? ותרגומו הא בגדול וכו' עיי"ש. וזהו איזה חכם הלומד מכל אדם דגדול יכול ללמד ועל זה מביא הפסוק מכל מלמדי שמכון ללמדו השכלתי אף שהוא אינו דומה וכו' מכל מקום אנכי השכלתי מזה. מה שאין כן כאן כתיב תשמענה דבר מאתריך אף מנכרי שמדבר לבנותו ואינו מכון ללמדך אמה תשמע מהם לאמר זה הדרך לבו בו וזה ענין בת קול. וכמו שמיצינו (ירושלמי פ"ו דשבת) שמיביא במה מעשיות ששמעו ב"ק מאנשים שלא התכוננו רק לבנות דבורים והם למדו מזה לענינם ומיתי גם כן מפסוק ואזניך תשמענה גו' וזהו פי' פי האתון שנגמור כח זה שבפי האתון גם כן יכול להיות דבר ה'. וכל התורה שבעל פה הוא בגלות בין האמות והעקר מה שא' (פסחים פ"ו:) אלא כדי שיתוספו עליהם גרים היינו כדי להוציא נ"י"ק מהם דכתיב ואתה מחיה את פלם. ועקר חיים בדברי תורה והיינו שבכלם יש דברי תורה בשביל וישראל מוציא מהם הנ"י"ק והתורה שבעל פה וזה ואזניך תשמענה

דבר מאתריד היינו אף מנכרי ואף שאינו מכון כלל ללמדך אתה תשמע מזה ותבין את זה הדרך לבו בו. והווי פי האתון שבפי האתון יכול להיות גם כן דבר ה' בחינת תורה

שבעל פה. והווי שנכרא קדם דאתקדש יומא דסליק פמא דשליט על בלא פי ה' והיינו מלכות פה וכמו שאמרנו דבשבת נברא פה בנפש היינו שיהיה פי ה' דבר: פרי צדיק חקת

פלפלין מפלפלין

להתפלל על חולה, האם צריך לרשם לעצמו בפקנס את שמו כדי לתזכרו בתפלה, או דסגי בברכת רפאנו?

מנחת יצחק

שלהתפלל על חולה יש בכך משום גמילות חסדים, אבל מי אומר שיש חובה להתפלל בפרטות על כל חולה שרשום במודעה? הלא בברכת רפאינו בוללים את כל חולי ישראל, ובכך מקימים את חובתנו ומצווננו. לעמות השיב ראובן, בין שעי' הנכרת כל חולה בשמו ושם אמו, יש בכך סגולה לקבלת התפלה ביתר שאת, ולהביא בכך לרפואתם השלמה בקרוב, ה"ז בכלל חובת גמילות חסדים, ובפרט כאשר פרסמו את שמם במודעות, הרי זה בחינת מודיע צערו לרבים שיתפללו עליו, כעין מה שאמרו בשבת ס"א, ולכך אני רושם את השמות, ומתפלל עליהם. השאלה היא, הצריך עם מי?

ראובן קבע לעצמו מנהג, שכל יום לאחר התפלה, היה הולך לעמוד הש"ץ בו היתה תלויה רשימת החולים הנזקקים לישועה, בודק אם חלילה התוסף חולה נוסף, ה"י, ומעתיק את שמו לפנקסו בכדי שיוכל להתפלל עליו, וכמו כן היה מוחק את שמות החולים שבחסד ה' הכריאו והשמיטו מהרשימה. לשאלת שמעון שהבחין במעשיו ושאלו, מה לו ולמנהג זה? שאין רב העולם נוהגים כן. השיב ראובן, שבכך הוא מקים מצות גמילות חסדים עם כל אותם חולים, ואין בכך שום דבר מיוחד, שהרי כל יהודי מחיב כזה, ובפרט באופן שפרסמו על כך, הרי זה כמו שבקשו ממנו אישית להתפלל. אמנם כן, מען שמעון,

חדש! תברים מקשיבים לקונך - סוד "האומר שמע שמע משתקין אותו"

בששון ובשמחה בגיל וביראה אחר שבכר התחלנו בס"ד מדור חדש אשר יעסק אי"ה בסגיות הנלמדות והמפרסמות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשימועים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחק כטפח מעל חקרע מרב התלהטות חלב הנפעם מקדשת תורתנו הקדושה לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש כנשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת צור עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי כוס ישועות אשא וגבשם ה' אקרא, אשריה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוך, גל-עיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטולית ממסכת ברכות ל: תנן האומר מודים מודים משתקין אותו ובגמרא אמר ר' זקרא כל האומר שמע שמע כאומר מודים מודים דמי - הנה פרוש מחדש מהאדמור מקאמרנא באוצר החיים בפרשת חקת ומעמה עשה אונד באפרכסת. ואתה אחי תהיה מן המשכילים בהכמת מרן אור ישראל קדש קדשים ריב"ש זצ"ל כי יש אור גדול בתוך החשך כי לית אתר פנוי מניה והאדם מחיב להאמין כי מלא כל הארץ כבודו, וכל המחשבות של אדם יש בו מציאות השם יתברך וכל מחשבה הוא קומה שלמה וכאשר יעלה במחשבה של אדם הישראלי הן קטן הן גדול הן מפורתי עם הן מגדולי ישראל איה מחשבה רעה וזרה, היא באה אל האדם לתקנה ולהעלותה וזה שוה בכל אדם ודלא כיש מי שבנו הפך וזה דבר הכל. כי השוה ומשוה קטן וגדול כי אם אינו מאמין בזה אין לו עליו קבלת מלכות שמים כי מקצר במציאות השם, כי לית אתר פנוי מניה ממש. ובהו יבין **האומר שמע שמע משתקין אותו** כי אם יודע ששם ג"כ הוא מציאות השם יתברך, לא היה אומר ב"פ שמע שמע והענין שאין לו מחשבה שלא יהא בה קומה שלמה אף מחשבה רעה וזרה ואם האדם הצדיק דוחה המחשבה ממנו אז כאלו דוחה והורג קומה שלמה ולפעמים

יש מחשבה שצריך לדחותה ולשרפה כי אם לא יעלה מיד במחשבתו בכה לתקנה ולהעלותה אז רשות לדחות המחשבה, כי הבא להרנך השכם בקדמות השכל לשרשן והרננה ברחייתו. והווי סוד דחית שיעיר לעזאזל ושרפות פרה לטהר הטוב מן הרע ולהעלות כל הכהונות לשרשו, שאין לה דבר שלא יהיה בו מציאות השם אפלו מחשבה היצונית יש בו ניצוצין מהקדושה ואם יאמר תבות של התפלה ויחזיר ויאמר פעם שנית הוא מקצר במציאות השם, שמורה שבפעם הראשון לא היה שם ח"ו מציאות הש"ץ ועצה מובה, כשמתגברין על האדם איה מחשבות, תקונו להשפיל עצמו בתולע וכאזוב אין ממש אפר ועפר ומשתתף עצמו עם כל ההוה שבעולם ויתפלל בדרך פשוט ככל המון ישראל ובהו אם הוא באמת מסתלק הרע ונתעלה הטוב מן השבא למדרגות התפשטות הנשמיות וכן יעשה בזה הרבה פעמים יורד ועולה וכפי מחשבתו של אדם כך הם העולמות שעליו מלמעלה וכפי המחשבה כך עוברין לפניו ענינים מפורים או ממאים. וכשבא לאין ממש אין שם דבר רע רק טוב טוב. דשמעתי ממורי שאם ידע אדם שהקב"ה מסתתר שם, אין זה סתירה כי תקף ומיד יתפרדו כפ"א והווי אנכי הסתר אסתיר, שלא ידעו שהקב"ה שם בהסתרה. ונס בחינה זאת יש לו חיות מן התורה שנאמר ואנכי, לית אתר פנוי מניה וכיוצא בזה שמעתי ממנו כי ד"ת אמר אויב המשת אלפין ששם אלופו של עולם מסתתר בסוד שם סא"ל וכלל גדול שאין שום מקד מבדיל בינו לבין אלהיו גם שיש הרבה מחשבות וכסוין שהקב"ה מסתתר בכל מקום אחר שידע שהקב"ה שם אין זה הסתרה בסוד המשת אלפין בסוד פרה ונערה בסוד הי"פ ויהי דין ששם ש"כ פ"ר ונמתקין במשנה אלפין בסוד שם סא"ל אלופו של עולם שיש בכל אחד מן הנבורות שנתפשטו ואחו בהם הרע, ואלופו של עולם מסתתר שם ותקונם בסוד אפר שנכללו באלף פלא עליון כי אין לה דבר קטן שאין בו אלף בסוד אלהות שבתוך כל הדברים המתיה את הכל. ש"י

מנחת יצחק

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל - סוד פרה אדמה

הנה תהלות לאל עליון ובה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמסרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדולי אלא מהרב הנאון המפרסם בגולה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל ואוצר החיים" ועוד.. האדמור"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מןיוות שונות המשלהבים את חלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורת תורת אמת, ובאמת שיש בדרךיו הרבה משנים בפקלה, ודבריו דברים עמקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לישנו הנהגה ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, בקלה רח ולטוף נפשות פצועות חקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונטוע תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו ונכ"ש מי שבכר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובגריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שבן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמור"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לה את הדרך לצאת

מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. וראו מה שכתב בהקדמה "קחו ספרי והשתעשעו בו ובמסרי כי לכך נבראתי שנתפשט על ידי החכמה זאת בעולם על פי דרכי מרן אור שבעת הנימים אמון מפלא אמון מבסה רבנו הקדוש אור המאיר אור עינינו ישראל בן אליעזר בן שרה הריב"ש טוב אשר האיר עינינו באורו גלף עד ביאת ינון ואתרי תלמידיו הקדושים מסמכים מרן הקדוש הנה הספד מאחיה השילני הנביא ואם יקשה לה אחי על ארכונת דבורים שהקב"ה לי מצד המנגד להזכיר בהם שאני נסמך משלשה גדולי עולם ואין בי פחד משום פגע ונגע כי כחי רב ועצום כאריה תקוף והקב"ה לי לכתב בן ותדוני אותי לכף זכות ואני מסמך רביעי למרן הריב"ש או שלישי ודי בזה הקב"ה וההקב"ה לא יגדה" ומעמה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן שבאמור בעוד פחות מארבעה החדשים אהנו נצבים כבר ב...כפור ויש לקחת זאת בחשבון ולכן יש לנצל הזמנות פז ואת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" והי יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג ליעקר התוכן... והפעם... סוד פרה אדמה מאוצר החיים מאמר שבו הרב בחלקות קלמוסו מסביר בטוב מעם את כל "הענינים" שמנו באותיות הקטנות הספיתו ושמעו ותחי נפשכם - לא תחשב כמו שדמו הפשטנים שטעם מצוה זו נעלם וסמכו על מאמר חז"ל לה אני מנלה מעמי פרה ועל שלמה המלך

שאמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני אבל לבכי לא בן יחשב. ולקמן נבאר פגנת ה'ול כי איתא בזהר אמר לה ר' יצחק חבימי מתינתא אתערוב. להאי ענינא דיצר הרע והנשי מן עלמא בר האי שעתא לזונגא אמר לה הניד הכי אנצטרך יצר הרע בעלמא במפרא לעלמא דאלמלא יצר הרע הדותא דשמעתא לא להוי. וידוע ממורינו ורבנו ר' בער על מחול דתפסוה ליצר ולא אשתתב בעינתא בת יומא כי בעינתא קאי על תפלה כי בשנתבטל היצר לא היה התלהבות לתפלה כי עקר התפלה דבקות והתלהבות אש להבת שלהבת ולא שיצטעקו כמו קורא בשדה צעק לכם אל ה' והנה סוד פרה במלואה כזה פה ריש הי סודו פריה שכייה הפונה לאפר פרה הם המשה גבורות מנצפד המתחלקין למשה פעם יום כיו ושרשן הם המשה היות העולים עיין ששם נתאספין ליסוד הנקבא שהוא באר מים - תיים המעלת מוין נוקבין ונקראת עין כמעט ותרד העינה ובדברי חז"ל אלמלי ידיה מונחת בעיניה כל בין השמשות וכל הויה נתמלא במלואי שם יו"ד ה"י ו"ו ה"ה ואם תקבל אותם משה פעמים יהיה במספר פרה הי"פ אל יהוה ועל ידי אותו המום נשרף הפרה ונעשה אפר אלה פ"ר שמתוך זה על ידי אלופו של עולם נמשך תאוה לזוין להתיתר. כי אלמלי יצר הרע לא היה הדותא דשמעתא והם סוד המשה גבורות שביסוד הנקבא ואחר שנשרף ונעשה אפר כבטול כל צורתו לאין. אז מתעלין אלו המשה גבורות לשרשן להתמתק ברישא דעירי בעין עליון ביסוד דבינה שהוא דעת ועירי בסוד באר עליון דבינה עין עליון דיסוד דבינה אשר שם פלא עליון כתיב לא ידעו עיט דעת עליון ואלף זאת של פלא עליון מצטרף לחמום הגבורות של פר מנצפד נעשין אפר ודעת זה הוא נגד מצח דעירי ומעורר שם המום ליחוד עליון דא"ו גם כן על ידי שכל וכתיב ופלא עליון ולכן צריך להשים אפר במצח בעת הכנעו לפני המקום לתשובה עין זוהר"קיע ויקרא תאנא מספרא דאמא נפקי גרדינין נמוסין וספרא דאמא הוא יסוד דאמא ומשם יוצאין שרש של כחות הטמאה מאחור דעירי ונאחו באחור הגבורה דהינו אחור אהייה העולה ד"ם כי המשה גבורות הם המשה דמים ואחור הלבוש שלהם משם יונקים הקלפות והקב שהם הגבורות כל זמן שמתפשטין למטה מתחוק הדין דהינו המש גבורות ולכן צריכין לארמא דהבא והב התנופה כי צריכין להעלותן לשרשן ליסוד דאמא שהוא דעת דעירי ודעת נגין בפמא דמלכא והוה תנופה תנו פה תנו כבוד ליהוה אלהי ישראל ושם הדינין מתבסמין כי המשה גבורות מנצפד הם המשה מוצאות הפה חקת התורה שעל ידם לומדין התורה והמשה מוצאות נקראין פתוהי חותם שהם נפתחין ופתוחין על ידי אמא עלאה הנקראת, הותם בסוד היסוד שלה שרש המשה מוצאות נעשין מנצפד ובשנפתחין יוצאין מהם כ"ב אותיות ולכן האותיות נקראין נפש שהם נמשכין מגבורות וכל בחינות גבורה בכל מקום שהם הם מלכות והנה כמו שיש כל אלו ביסוד עליון פה עליון כן הם פפה התחתון ביסוד הנקבא והנה בעת גלות מצרים בהיות הדעת נעלם למעלה. לא היה מאיר למטה רק סוד אחורים דיסוד אמא שהם עשרה דמים כי שם מ"ה דמלוי אלפין הוא בועיר והאלף שבתוך הוא הוא סוד הבינה הממקת לגבורות דמים עד שנעשין אדם ואלף זאת הוא סוד בינה הנכנס בועיר להחיותו בסוד אפ"ר אלה הממתיק לסוד המשה דמים של פ"ר מנצפד ואלף של בינה הוא עצמו דם החיות צלול כי כל דבר עליון הנכנס להאיר למי שהוא למטה ממדרגתו הוא יורד בסוד חיצוניות אחורים שלו. והנה אלף זאת כל אלף אחוי אהייה וכשפאיר בסוד אחורים א"א"ה אה"י אה"ה הוא דם החיות וצלול ונך המתיק רביעית דם הנפש וכשנכנס לתוך דם האחור נעשה הכל סוד דם אדם וסוד המימית עשר פעם דם אדם ונכלל הכל בסוד אדם ונחנו מ"ה כי אין נקרא אדם אלא מי שנתשב בעיני עצמו מה ואם לאו כבהמה נחשב וחיית שלו כמו בהמה והנה אלף זאת של אפר ושל אדם הוא דם חיות ונך וצלול הגורם המום ושללהבת וחיית לתורה ולתפלה ולחירותא דשמעתא וממתיק דם העכור הגורם תאוה ותשוקת וכסופין של ראש פתנים תאוה עוה"ו הממשיכין דינים רעים ר"ל דינא דהקמא כידוע וכשנמתקין ועליון ומאירין מיסוד אמא ששם המשה גבורות המשים שערים ונכללין בשער אחד הנקרא פלא עליון אשר משם דם הצלול והנך שיצר הרע נעשה יצר טוב ומרע נעשה רעים אהובים ושם הדינים מתבסמין ונמתקין וכדין אקרי תשובה תשובה ה"א כי אמא הוא ה"א ותשוב היינו שחרורו המשה גבורות לעלות להייה עלאה וגם תשוב הייה להחזיר המשה גבורות לשרשן ליסוד אמא מצח דעירי ונמתק היצר הרע וזדונות נעשה לו זכיות כי כל תשוקת והתלהבות היצר לדררים פחותים החזיר והמתיק לעשות בכה זה תורה ומצוות ותפלה בהתלהבות כזה וזה מתוק היצר לנמרי עד שזדונות נעשין זכויות וקו"ה יחליפו כה. וכשאין תשובתו שלמה גורם להחזיר המשה גבורות יצר הרע לנקבא דעירי ליסודה ששם יראה רייו דהינו שעוד יש לו תשוקה וכסופין והתלהבות לדרגה הכל אלא שממקת יראה כופה את הרע עיי יסורים וכסופים וזה נעשה לו זדונות. בשננות ויש שאינו זוכה גם לזה אלא

מחזיר לאיזה בחינות פחותות מזה והוא מיראת ענש ועצבות לזה השובה חולה ויוה"כ מכפר או יסורין ומיתה וגייהנם ממקדן ועקר המרוק להתחזיר המשה גבורות ליסוד דאמא בחינות יוה"כ כי שם מתבסמין היטב ואז מתבסר כל העולם בשביל יחיד שישב בתשובה שלמה לבהינה זאת שב אפלו ממני דאז אמא בחדא בסוד יין המשמש ועין היטב זוהר"קיע דף עק"ב וזכה תבין יחוד מ"ה ס"ג יוד ה"י וואו ה"י יוד האו הא אמוריפ"י ופ"ו דפ"ד הפ"ה יפ"א ופ"ו אפ"א ופ"ו הפ"ה יפ"א הוא מספר צה"ר תעשה לתבה מלולה דפמא בתמשכות אלף דס"ג למ"ה בחבור יחוד מ"ה ס"ג וזכה יכון ונעשה מצרה צה"ר ואור גדול ויחוד מ"ה בין בסוד יפ"י ופ"ו דפ"ד הפ"ה יפ"א ופ"ו אפ"א הפ"ה הוא סוד פריה ברוני בין על ידי שם מ"ה ואלף שבתוך שם מ"ה אין לה התחברות אלא בסוד יבולה שם מ"ג יו"ד ה"ה וואו ה"ה ויהיה היחוד אפ"א וסוד בין אד"ם בסוד דודי צ"ח ואדם שמשם נמשך פרה אדמה צח ואדם והכן כי שם בין שנתמלא באלף הוא בעת קבלתה דעת הפנימי ועולה במדרגת וקר רחמים אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה מספר אלף שניט שהוא סוד מספר קו"ל שער שו"ק י"ד רג"ל המש גבורות שפאסו הבונים בעת התפשטות למטה בסוד ערוה וזמא וכשנמתקין היתה לראש פנה עמרת בעלה והוא סוד אלף מפתחין שביסודה אלף למ"ד שייין דלת יו"ד מטמ"רון ש"ר הפנינים עם סוד א"ל שד"י פשוט משה עם י"ד אותיות המלוי הוא שם שט"ן ככ"ל אשר צוה יהוה ב"ד משה שם שט"ן פעל פעלת וקרע את הים וסוד אלף שט"ן הוא מספר פסוק הנ"ל עין בספר אלש"ד ותבין נפלאות משמות אלו המקרבין הנאלה וישני שמות אלו בין מ"ה ביחוד הנ"ל עליון פרה דודי צח ואדם במתוק הגבורה ומקרב הנאלה משי"ה בין יוסי"פ משי"ה בין רוי"ד עולה אלף מפתחין דחיה דא הידוע ומבררת אלף יומין הנלותא וי"ד משה שיל"ה משלים הנאלה ונ"ד בזה בסוד תלת יו"ם השביעי דשבת קדש ויחבור שם יבולה שם יו"ד ה"ה וואו ה"ה עם שם יו"ד ה"ה וואו ה"ה הוא פרה ברוני שם בין העולין על ידי חבור מ"ה אות באות ובדברי מרן פרה בהיות מלכות מקבלת להנהגות עולם אחורי השמות ולא הפנים לכן היא אדמה בסוד ואחור כי אחורי ע"ב הוא טה"ג ד"ט הט"ה דיט מספר ס"ב שם יו"ד ה"י ו"ו ה"י הם הסתלקות ההכמה אחורי ס"ג טה"ג ד"ט הא"ה ד"ט שם דין יו"ד ה"י וואו ה"ה אחורי מ"ה טה"ג ד"ט הא"ה ד"ט מספר ל"ח א"ך טו"ב בינה דעית לישראל במספר השנה ואחורי בין טה"ג ד"ד ה"ה ד"ד ג"ם בסוד טו"ב יהוה ואחורי מ"ה ובין עולין א"פ להמתיק חרון אף וכעס על ידי שמות הנ"ל א"ך טו"ב יהוה ס"ת קצ"ו סוד א"ל עליון אל זועם וכופה לכל הדינים להמתיקן וסוד אחורי ארבע הויות פשוטים ארבע פעם טה"ה עולה פ"ח שמרני מידי פ"ח עם הפנים עולה קצ"ב מספר א"ל ונקי"ה גם ככ"ל מכ"ל כ"ל בצ"ק שהיו אבותינו אופין - ואוכלין והנה סוד פ"ח עם קצ"ו עולה פריה וזה סוד אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני ר"ת אחור שבא בנה בסוד אחורים מהמשה אחורים המשה גבורות ודע שהפנים של שמות הללו הם ע"ב ס"ג מ"ה בין עם ארבע הויות וזה עולין פריה אדמה עם הכלל ומצד שמות אלו שהם רחמים מטהרת טמאים מצד הרחמים עין לכת"י ויש שם ט"ס והפנים הם סוד שמות העולין של"ו בסוד של"ו הייתי כי בהיות הנדלות הנה של מספר של"ו בתוך תקנות הם נמתקין ואז נאמר של"ו הייתי ואחר שצאנו משם הויות ויפרפרני פרפר ומת כי נאמת בארנו כי יש המשה הויות הנדלות המלאין בסוד יוד ה"י ו"ו הה שעולין פריה והם המשה גבורות הנדלות שכתב נמתקו אבל כללותן בסוד שלשה מוחין הנדלות הויות ושלשה דקנות אלהים וכמו שיש בועיר קנות ונדלות כן בכל הצדיקים יש קנות ונדלות וכן ביוסף הצדיק כי שלשה אלהים דמחין דקנות ירדו עד היסוד בסוד בני האלהים כי יש בין אתון בשם אלהים אלף למד הי יוד מס אלף למד פא למד מס דלת הי יוד ויו דלת מס מס ושלשה פעם בין הוא יוסי"פ נער וקמן ונמתק על ידי שלשה הויות הנדלות בסוד אור ורוע לצדיק שבן מספר לצדיק בסוד ג"פ בין יהוה וכן שלשה שמות הויות אלהים נמתקין כל כך סוד עד שחזרין כלן הויות שבן מספרם ע"ב ס"ג מ"ה בין עם ד"פ יהוה של"ו הייתי אך כאשר נתפשטו בסוד הדעת בסוד הי"ח ה' הויות וה"ג סוד ה"פ אלהים או יפרפרני כי ב"פ פ"ר עולה קס"ה ה"פ הויות אלהים שאין המתוק שוה כל כך כמו במתוק של"ו ועין שער מנ"תא פ"ו שבתבין היטב סוד ש"כ פ"ר והמתוק שלהם בסוד ורע יעבדנו שמשעת שנורע נתן בו הצורה אשר בכהה מצטיר החמר כי בכל דבר יש חמר וצורה יש, ואין כי כשהקב"ה ב"ה וב"ש פרא עולמו בהכמה לא היה יכול העולם להיות קיים כי הכל תור לשרשו לאין ב"ה כמו שהיה במיתת המלכים שכל דבר בלתי תקון הוא מפשט מן הלבוש ויכול לעלות למעלה כי אולם גדול בלתי תקון והתקון הוא היראה רייו כלי הוא שרא כל אחד מעולתו לבלתי יחרסו לעלות אל - יהוה ויתבטלו מכל וכל מן המציאות וכן שלא יפל למטה ויתגשם וכל העולמות נבראו באותיות התורה כי התורה הם נשמות ישראל וכשברא ישראל נתקם העולם והשם ישראל

